

JEDEN MISIONÁŘ SE VRACÍ, DALŠÍCH 34 ODCHÁZÍ

Vybral jsem tento nejasný a tajemný název, protože chci podat zprávu o jednom salesiánovi misionáři, který byl unesený a zůstal v moci únosců 18 měsíců a o dalších 34 salesiánech Dona Boska a dcerách Panny Marie Pomocnice, kteří téměř současně odešli do misí do různých částí světa. Tito naši bratři a sestry ztělesňují odvahu a sílu evangelia.

Od 11. listopadu 1875 bylo 148 misijních výprav salesiánské rodiny. Je to číslo, které v nás vzbuzuje hluboký pocit vděčnosti.

Silné a opravdové „děkuji“, které jsem cítil kvůli události, která byla dojímavým vyjádřením vděčnosti a Božím darem. Večer 12. září jsme dostali telefonát, který nám oznamoval, že otec Thomas Uzunlil byl osvobozený a už letí do Říma v letadle Ománského sultanátu.

Tato zpráva po 18 měsících od únosu, po měsících naděje a úzkostí, byla nádherným oznámením. Běželi jsme znovu obejmout našeho bratra salesiána Toma. Fyzicky byl velmi slabý; ztratil třicet kilogramů a 38% tělesné hmoty. Byl nejistý při chůzi, protože se po celou dobu nesměl pohybovat. Duchovně byl ale silný, vyrovnaný, jasně myslí a plný pokoje a radosti. To všechno upřelo moji mysl na dobrotivost Boha, který je schopný proměnit to, co je slabé a křehké, na hlas své přítomnosti a své síly.

Otec Tom nám vyprávěl, že těch 18 měsíců prožil vyrovnaně a v pokoji. Každý večer děkoval Bohu za den, který mu byl darovaný i přesto, že nemohl odejít z místnosti, kde byl uvězněný tak, že neviděl ani světlo. Pokaždé říkal Bohu, že i kdyby zítřejší den byl posledním dnem jeho života, šel by vyrovnaný vstříc Jemu. Náš bratr Tom se každý den modlil za své vězňatele a za svůj život. Modlil se za sestry Misionářky lásky Matky Terezy, které byly zavražděné před jeho očima. Modlil se za své drahé, za salesiánskou rodinu a za mladé.

„JÁ SÁM JSEM BYL EUCHARISTICKOU OBĚTÍ, MOJE TĚLO BYLO ŽIVOU OBĚTÍ, BOHU MILOU“.

Tento salesián vypráví, že během svého únosu zažil a našel sílu z „duchovního společenství“: „Duchovně jsem slavil mši svatou každý den, přičemž jsem si z paměti vzpomněl na čtení a části liturgie, přestože jsem neměl ani liturgické texty ani způsoby chleba a vína na slavení eucharistické oběti.“ Ale v té chvíli, v rukou tyranů, kteří mohli ukončit můj pozemský život, „já sám jsem byl eucharistickou obětí, moje tělo bylo živou obětí, milou Bohu“, jak poznamenává.

Uvažoval s vyrovnaností a modlil se. Modlil se a uvažoval s radostí a pokojem, přičemž ovládal své myšlenky, aby nebyly zatemňované nepokojem a zmatkem.

Tak se vrátil mezi nás plný pokoje a vyrovnanosti. Pochopitelně, tato bolestná zkušenost mu pomohla velmi vyrůst ve vnitřním životě. Teď si neklade nároky na nic. Neočekává žádné uznání. Chce jen pokračovat ve službě a v pokojné práci.

Říká nám jednoduše o své situaci misionáře. Byl v Jemenu jako misionář a během 18 měsíců

věznění se nadále cítil být misionářem víc, než kdykoliv předtím, přestože nemohl „dělat nic“, ale byl „vším“, protože každý den odevzdával sebe samého s absolutní průzračností.

VELKÉ A HRDINSKÉ MISIONÁŘSKÉ ODHODLÁNÍ CÍRKVE.

V těch samých dnech, když otec Tom dostával v Římě první léčebnou péči, dalších 21 salesiánů a 13 dcer Panny Marie Pomocnice dostávalo na cestu misijní kříž.

Všichni se srdcem připraveným sloužit tam, kde je nejpálčivější potřeba. Zanechávají za sebou známý svět, lámou pouta přátelství a rodinných citů, aby objali život jiného národa, jinou citlivost, jiné jazyky a jiné tváře.

Existuje most víry a odvahy mezi otcem Tomem a novými misionáři. Poselství našeho bratra Toma novým misionářům je poselství darovaného života.

Jak potvrzuje papež František: „Misionářské odhodlání neznámá uskutečňovat proselytismus, protože jak mi říkala jedna řeholní sestra, muslimské ženy chodí k nim, protože vědí, že řeholní sestry jsou zkušené ošetřovatelky, které dobře ošetřují a nedělají katechezi, aby je obrátili! Svědectví. Potom tomu, kdo chce, dávají katechezi. Ale ‚svědectví‘: to je velké a hrdinské misionářské odhodlání Církve“.

Vzpomínám si na příběh jedné řeholní sestry, která právě pozorně ošetřovala odporné rány jednoho malomocného. Svoji práci vykonávala s úsměvem a přitom debatovala s nemocným, jakoby to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

V jedné chvíli se toho nemocného zeptala: „Ty věříš v Boha?“

Ubohý muž se na ni dlouze podíval a potom odpověděl: „Ano, **ted'** věřím v Boha.“

Přijímám za své papežovo poselství: „Hlásat Ježíše Krista vlastním životem!“ Já se obracím na mladé: přemýšlej nad tím, co chceš ty udělat se svým životem. Je zde čas uvažovat a ptát se Pána, aby ti dal poznat svoji vůli. Ale prosím, nevylučuj možnost stát se misionářem, který by přinášel lásku, lidskost a víru do jiných zemí. Ne proto, abys dělal proselytismus: ne. To dělají ti, kteří hledají něco jiného. Víra se hlásá nejdříve svědectvím a až potom slovy. Pomalu.“

To mi pověděla zářijová fakta ve své realitě, plné života. Misionáři dávají svůj život absolutním a radikálním způsobem. Nikdo je nenazývá „hrdiny“, ale jejich svědectví burcuje naše srdce.

(Podle Il Bollettino Salesiano, listopad 2017)